

_____ dnia 9 września 2013 roku

Sygn. akt OSD 44/13

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych _____

z dnia 9 września 2013 roku

Przewodniczący: r. pr. Hubert Schwarz
Sędziowie: r. pr. Grzegorz Kowalik
r. pr. Henryk Rydzik

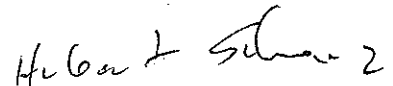
Protokolant: apl. radc. Barbara Jajczyk

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Waldemara Lewandowskiego

W sprawie odwołania _____ od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia z dnia 24.06.2013 roku, sygn. _____ w sprawie obwinionego r. pr. _____

Sąd postanowił:

- I. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 24.06.2013 roku, sygn. akt _____ o umorzeniu dochodzenia w sprawie;
- II. kosztami postępowania w kwocie 479,50 zł *czteryście siedemdziesiąt dziewięć złotych 50/100*), obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych _____

UZASADNIENIE

wniosła w piśmie z dnia 22 sierpnia 2012 r. o udzielenie wszelkiej pomocy w sprawie zgłoszonego żądania odszkodowania z polisy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej oraz o kontrolę prawidłowości prowadzonych spraw przez r.pr. Uzasadniając wniosek Skarżąca wskazała, iż zleciła mec. prowadzenie czterech spraw, w tej liczbie także sprawy, w której Sąd Okręgowy wydał nakaz zapłaty w dniu 3 X 2011 r. Jako że Skarżąca o sprawie dowiedziała się od swojego pracodawcy w chwili zajęcia jej wynagrodzenia (a więc po uprawomocnieniu nakazu zapłaty), mec. skierował w imieniu Skarżącej wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu. Sprzeciw ten został jednak odrzucony przez Sąd z uwagi na niedoręczenie go powódce po myśli art. 479⁹ § 1 KPC. Sprawą zajmował się także Sąd Apelacyjny (wskutek złożonego zażalenia), jednakże Sąd ten podtrzymał niekorzystne dla Skarżącej postanowienie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP – mec. Waldemar Lewandowski – postanowił o wszczęciu dochodzenia, które następnie zostało umorzone postanowieniem z dn. 25 IX 2012 r. Uzasadniając to postanowienie Rzecznik wskazał na nieprawidłowość zastosowania w sprawie przez obydwa Sądy przepisu art. 479⁹ § 1 KPC.

Postanowienie o umorzeniu dochodzenia zostało przez p. zaskarżone. Skarżąca zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego (art. 64 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 KERP) oraz procesowego (art. 2 § 2, 17 § 1 pkt 11, 167 KPK, 139 § 3 KPC, 168 KPC), a nadto błąd w ustaleniach faktycznych. Postanowieniem z dnia 21 I 2013 r. tut. Sąd uchylił zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego w przedmiocie umorzenia postępowania, wskazując jednocześnie na konieczność przesłuchania zarówno Skarżącej, jak i mec.

Dochodzenie zostało ponownie wszczęte na mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP z dnia 3 IV 2013 r. Postanowieniem z dnia 14 VI 2013 r., Rzecznik przedstawił mec. zarzut niedochowania należytej staranności przy składaniu w imieniu Skarżącej wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Następnie postanowieniem z dnia 24 VI 2013 r. Rzecznik umorzył prowadzone dochodzenie.

Nie zgadzając się z treścią postanowienia z 24 VI 2013 r., Skarżąca wniosła zażalenie na to postanowienie zarzucając, iż w uzasadnieniu nie wyjaśniono wskazanych poprzednio przez Skarżącą zarzutów. Ponadto Skarżąca wyraziła zaskoczenie podjęciem przez Rzecznika polemiki z orzeczeniami Sądu Apelacyjnego oraz Sądu Najwyższego, podnosząc także okoliczności, w jakich doszło do całkowitego zwrotu Skarżącej uiszczonego uprzednio honorarium za prowadzenie przez mec. spraw.

Sąd zważył, co następuje:

Przeprowadzone postępowanie nie wykazało nieprawidłowości zaskarżonego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP o umorzeniu dochodzenia.

Prowadząc ponownie dochodzenie Rzecznik przeprowadził czynności procesowe wskazane w poprzednim postanowieniu tut. Sądu, przesłuchując mec. (protokół z 4 IV 2013 r., k. 83-84 oraz z 14 VI 2013 r., k. 104-105) oraz Skarżącą (protokół z 4 IV 2013 r., k. 93-95). W dość obszernym uzasadnieniu Rzecznik opisał szeroko ustalony stan faktyczny sprawy, który znalazł

potwierdzenie w zebranych w toku dochodzenia materiale dowodowym, a z którego wynika, iż mec. ██████ podjął czynności w ramach zleconych mu spraw, kontaktował się ze Skarżącą, a przede wszystkim skierował do Sądu Okręgowego ██████ w imieniu Skarżącej wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu do nakazu zapłaty. Sąd podzielił w pełnej rozciągłości pogląd przedstawiony przez Rzecznika uznając stanowisko Sądów: Okręgowego ██████ oraz Apelacyjnego ██████ za nieprawidłowy. W doktrynie procesu cywilnego nie zostało bowiem do tej pory w sposób jednoznaczny rozstrzygnięte zagadnienie obrony pozwanego w procesie w przypadku, gdy powód wskazał sądowi prowadzącemu postępowanie błędny adres zamieszkania (siedziby) pozwanego. Stan prawny (w zakresie uregulowań KPC) należy uznać za daleko niewystarczający, albowiem przepisy nie wskazują wprost sposobu postępowania pozwanego w takim przypadku. Zastosowany przez r.pr. ██████ wariant obejmujący złożenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu uznać należy za ostrożnościowy, tj. najpełniej zabezpieczający interes Skarżącej, jednakże nie należy zapominać o innym wariantcie postępowania. Skoro bowiem to na powódzie ciąży obowiązek podania Sądowi – i to już w pierwszym piśmie procesowym (w tym wypadku: w pozwie) prawidłowego adresu zamieszkania strony przeciwnej – to wszelkie czynności procesowe podjęte w sprawie sąd winien uznać za bezskuteczne względem pozwanego, skoro pozwany został pozbawiony przez powoda możliwości działania w sprawie. Przekładając to na stan faktyczny sprawy stanowiącej podstawę skargi p. ██████ należy wskazać, iż Sąd Okręgowy ██████ winien był – i to z urzędu – uchylić postanowienie w przedmiocie nadania nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności i zarządzić ponowne doręczenie Skarżącej nakazu zapłaty wraz z pozwem i załącznikami. Uznać bowiem należy, iż wobec prób doręczenia korespondencji Skarżącej pod błędny adres (niebędący adresem zamieszkania ██████ nie rozpoczął – w ocenie tut. Sądu – biegu termin do wniesienia przez ██████ sprzeciwu do nakazu zapłaty. Wszelkie wskazane powyżej okoliczności Sąd Okręgowy ██████ jak i Sąd Apelacyjny ██████ obowiązane były wziąć pod uwagę z urzędu. Nie można za prawidłowe uznać stanowisk obu Sądów, przedstawionych w wydanych przez te Sądy postanowieniach, prowadzących do obciążenia negatywnymi skutkami procesowymi Skarżącej za zaniedbania strony przeciwnej. Byłoby to bowiem naruszeniem art. 126 § 2 pkt 1 KPC.

W ocenie Sądu, nie potwierdziły się również pozostałe zarzuty sformułowane przez Skarżącą. Mec. ██████ zwrócił Skarżącej w całości otrzymane uprzednio honorarium z tytułu prowadzenia 4 spraw, co Skarżąca przyznała w trakcie posiedzenia Sądu. Zarzut, iż zwrot wynagrodzenia nastąpił zbyt późno należy uznać za chybiony choćby z tego względu, iż brak jest – w ocenie Sądu – przesłanek pozwalających na uznanie, iż sprawy Skarżącej były przez mec. ██████ prowadzone w sposób nierzetelny, niezgodnie z zawartą umową, przepisami prawa oraz postanowieniami KERP.

Z powyższych względów Sąd orzekł, jak w sentencji.

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne, co oznacza, że Stronom nie przysługuje prawo zaskarżenia niniejszego postanowienia.